

יפה כפיר
מעבר לכאב

יפה כפיר

מעבר לפאב

שירים

ט

הוצאת פיוטית
ניסן תשע"ג – מרץ 2013

Yafa Kfir
Beyond the pain

עריכה: שושנה ויג

עיצוב צילום גרפית: יוני גבריאלי
עיצוב העטיפה: טל כפיר שור

©

כל הזכויות שמורות למחברת

Email: yafakfir@gmail.com

מסע אישי על פני הגלובוס

www.yafakfir.co.il

אין להעתיק או לצלם חומר כלשהו מספר זה בכל אופן,
דרך או שיטה: בדפוס, בצילום, בהקלטה או בהעתקה
(מכנית או אלקטרונית או דיגיטאלית), ללא קבלת רשות בכתב
מאת המחברת או מאת בא-כוחה.

WWW.PYUTIT.COM

מסת"ב 978-965-7598-07-8 ISBN

דפוס צור-אות, ירושלים

לְטַל בְּתֵי הַבְּכוֹרָה
הָאֲחֻזָּבָה עָלֵי מְכַל
עַל הַיּוֹתֵף

מסע אישי

הָאֵשׁ נִגְעָה בְּנִשְׁמָתִי.
שָׁרַדְתִּי אוֹתָהּ.
אֲנִי הוֹלֵכֶת בְּדַרְכֵיכֶם.
הַכָּאֵב שְׁלִי אָרוּז בְּתַרְמִילִי.
עָטוּף הֵיטֵב
הֶרְבֵּה שְׂכָבוֹת עוֹטְפוֹת אוֹתוֹ
שֶׁלֹא יִגַע בְּאֲשֶׁר הִמָּנַח בְּחִבְלֵיהָ שְׁמֵתִי.
שְׁמֵתִי.

אֲנִי נוֹשָׂאֵת אוֹתָם אִתִּי, אֵת הַכָּאֵב וְאֵת הָאֲשֶׁר.
הוֹלֵכֶת בְּמִסְעֵי חַיִּי עִם הַמִּשְׁאָא שְׁלִי.
הוֹלֵכֶת וְחוֹזֵרֶת,
יוֹצֵאֵת וּבָאָה,
פוֹתַחַת שְׁעַר וְסוֹגֵרֶת דָּלֶת,
עוֹבְרֶת בֵּין הַהִיכָלִים,
הָאֲרָמוֹנוֹת,
הָרִים,
בְּקַעוֹת,
עוֹלָה, יוֹרְדֶת.
חוֹזֶה אֵת הָעוֹלָם בְּכֹל חוֹשֵׁי.
כוֹאֲבֶת וּמְאֲשֶׁרֶת.
יודעת אֵין מוֹצָא
שְׁנִיחָם שֶׁם בְּשִׁבְלֵי תְּמִיד
הָאֲשֶׁר וְאֵתוֹ הַכָּאֵב.
שְׁנִיחָם תְּמִיד אִתִּי.

לְחִיּוֹת עִם הַכָּאֵב

ס ♦ ס

שברי חלומותיי

בְּסוֹף כָּל הַדְרָכִים
הַקָּבֵר
מְחַכָּה
לִי.
יִלְדָתִי
בְּתַכְרִיכִים.
אֲנִי חוֹלְמַת חֲלוֹמוֹת שְׁנֵשְׁבָרִים אֶל אֶבֶן מִצְבָּה
וְצוֹלְלִים
אֶל בּוֹר שָׁחַר.
מְרַסְקִים.
שְׁבְרֵי חֲלוֹמוֹתַי מְסַתְחַרְרִים בְּבוֹר שָׁחַר.

בְּמִקוּם

חֲשַׁבְתִּי בְּלִבִּי
שֶׁהַיּוֹם אַחֲרֵי הַצְּהָרִים בְּמִקוּם לְלַכֵּת לְסָרֵט
אָסַע לְבֵית הַקְּבָרוֹת
אָחַבְט רְאֵשִׁי בְּמִצְבָּה
אֶפְצַע אֶת עוֹר הַמִּצַּח
אֲנַפֵּץ אֶת הַגְּלִילָת
אָמוֹת
אֶתְהַ.

כובע תכלת

קניתי
כובע תכלת
עם תחרת רחבה.
בחלונות הראיה
נשקפת לי אשה אחרת
אין משא במסעה
יפה
גבוהה
ומחויבת.
לא לוחכת אש את נשמתה.

בִּים שְׁחֹר שֶׁל בְּכִי

בִּים שְׁחֹר שֶׁל בְּכִי

אָנִי

צוֹחֶקֶת

מְחִיכֶת

מְדַבֶּרֶת

מְסַפֶּרֶת

וְחוֹלֶמֶת

מְגִשִּׁימָה

וְעוֹד.

וְכֵה בְּעַת

נְחֻרְכֶת נְשִׁמְתִי

מְצַעֵר

לְאִטָּה

וְכִף אָנִי

נְשֻׁרְפֶת

מִתְפוֹרְרֶת

לְאֶבֶק וְאֶפֶר

בְּלִי בְּתִי הַיְמָתָה

בְּלִי בְּתִי.

הכאב שלי

הכאב בלוי שלי
ושל בתי המתה.

לה אבחה של אש
לי בניה
לעד
שורפת מדממת.

מדממת
אט
עד
שיאזלו ממני
החיים
אל השלונה שאחרי הכל.

טסה לשמים

טסה לשמים.
היא לא כאן.
נמוגה.
הרף עין קל
עפעוף קצר של מלאכי הרשע.
פצצה התפוצצה.
ילדה שלי התפוצצה
באור ואש ורסיסים
ולכה
הכל נמוג
הטוב
הקטם
החמדה
האהבה.

זו הכמיהה לחלומי

זו הכמיהה לחלומי.
מבטח ולא קים ולא בר השגה
כמיהה לזך.
לטהר.

אני
נחבטת מתרסקת.

מדרכות מלכלכות
זעה
דמעות
קמטים
פצעי בגרות
פצעי זקנה

רק מות ואימה
ופחד
אין בלתי.

לא אל האושר

לא אל האֵשֶׁר
רק לִשְׁקֵט
אֵיחֵל.
הוא מִשָּׂאת הַנֶּפֶשׁ.
שְׁקֵט וּמְבֹרָךְ
נְטוּל בְּאֵב
נְטוּל גְּעוּגוּעִים אֶל מַה שְּׁלֹא יִקְרָה אִף פֶּעַם.

שְׁקֵט שֶׁל חַיִּים מִשָּׂאת נַפְשִׁי.

לא דוּמְיָה שֶׁל מוֹת!

צְעָקוֹת שֶׁל יְלָדִים בְּרִקְעַת
תִּינּוּקוֹת.

גְּבָרִים נָשִׁים בְּשִׁלְהֵם
בְּקִרְבָּתִי.

אֲנִי –
שׁוֹתֶקֶת.

לְבַדִּי.

לי אין מילים

לי
אין מלים לתת בטוי לכאב
או להגיד
אפלו לא לחשב את הכאב.
לי אין מלים לבעס.
אני חושבת על בתי שנקברה באדמה הזו
בפחד, באימה וחרדה.
לי רק
אפשר
להיות
קפואה
ובי
גוש קרח
בין סרעפת לצלעות.
בכחותי דלים
כלים
אני
נושאת
את מדה שחי בי עוד.

הצער הוא בכול, יעל

הצער הוא בכל, יעל.

בהעדרך.

בחלומות בליילה, שאתָ כָּאן.

ועוד מעט תבואי ותהיי לי שוב בתי.

הצער הוא בכל.

בשכחה שמאכלת את זכרך את היותך.

לאט.

זכרך הולך ונעלם ושום דבר שאעשה לא ישנה זאת.

לא עוד צמיחה והתחדשות של החיים של מה שאתָ היית.

נותר רק פצע מדמם, איבר קטוע.

הצער הוא בכל.

הצער בקנאה באמהות שילדיהן כלם חיים.

מראיה של אם ובת מטריף את דעתי,

כי גם אני רוצה אותך, את ילדתי שלי אתי.

הצער הוא בזכרון של הדקות האחרונות.

ספרו לי איך האש, הרעם, איך נפלת פקוחת עינים.

לא הייתי שם לשמר עליך.

בכל מגע עם המציאות עולה הצער.

בחדשות

במלחמה האחרונה

בדווחים מן השטחים

בקורותיו של הסכסוך

בכותרות העתונים

מפל הכוונים הוא בא, חותך לי בבשרי.

וְהַשְׁמָחָה בְּכֹל.
בְּאַלְיָה שְׁזָה עֵתָה נִוְלָדָה.
וְשָׂמָה הוּא הַהַפּוּךְ שֶׁל שְׁמַךְ, יַעֲלֵי.
וְזֶה מְבַלִּיט יוֹתֵר אֶת הָעֵדֶרֶךְ, יַעֲלֵי,
אֶת חֲסְרוֹנָךְ, אֶת הַתְּחוּשָׁה שֶׁל אֱלוֹ
לֹא הִייתָ שָׁם בְּאוֹתוֹ הַרְגַע.

וְבִי יִשְׁנָה שְׁמָחָה, יַעֲלֵי, בְּהָעֵדֶרֶךְ אֲנִי שְׁמָחָה וְלִפְעָמִים צוֹחֶקֶת,
אֲנִי נוֹתֵרֶתִי בַחַיִּים הָאֵלֶּה בְּלַעְדֶּיךָ,
אִשָּׁה שְׁמַתְבַּגֶּרֶת אֵט
אֶל הַזְקָנָה,
אִשָּׁה שְׁמָחָה בְּמָה שֵׁיִשׁ, יַעֲלֵי,
חוֹלְמַת חֲלוּמוֹת,
חוֹנָה אֶת הַכָּאֵב
וּבְעֶקֶר מִתְגַּעְגַּעַת לְסַפֵּר לְךָ אֵיךְ הָיָה,
הֵיכֵן הִיִּיתִי,
מָה חוֹרֵתִי,
מָה הָיָה לִי טוֹב
וְכִמָּה אֲשֶׁר יֵשׁ בְּאֵן
אֲשֶׁר שְׂאֵת לֹא תוֹכִי לוֹ לְעוֹלָם.

וְכֵן הַזְמַן חוֹלֵף וּמִתְכַּלֵּה.
וַיֵּשׁ בּוֹ צַעַר וְשְׁמָחָה.
וְאֵת כְּבֹד לֹא יוֹדַעַת, לֹא שׁוֹמַעַת,
וְאֵין מְנוּס מִלְּהִיּוֹת כְּאֵן בְּלַעְדֶּיךָ
לְבִדִּי.

עדיין לא ביכיתי את בתי

עדין לא.
עדין לא בפיתי את בתי.
לא לבשתי שק ואפר.
לא בכיתי.
לא יללתי.
לא צעקתי.
בידי
משכתי
את עצמי לאור
לצחוק, ליפי,
אל מנת חלקם של אלה שהשכול דלג על מעונם.
בצפרניים –
צפרני תקועות בבשר לחיי מצחי מושכת למעלה את חיי שלי
מתוך
השכול,
הדם.
לאור,
אל החיים.
כאלו כלום לא התרחש בהרף עין של ברגים ומסמרים וחמר נפץ.
והחיים הולכים ונמשכים כאלו לא היה דבר.

קווים מקבילים

שש שנים למותה של יעלי

הַחַיִּים
שׁוֹצְפִים כְּמוֹ יָם
סוֹאֵן גּוֹעֵשׁ וְרַב פְּנִים
צוּרוֹת
צְבָעִים
שְׁקִיפּוֹת וְעִבְרֹת
וּתְהוֹמוֹת
וְגַל נְשָׂא אֶל עַל
וְרִסָּס רַעֲנָן.

אֲתָם
הַכָּאֵב.
בְּמִיָּהֵת הַלֵּב
לְמוֹת
אֲתָה.

נָעִים בְּקוֹ מְקַבֵּל
עוֹלָיִם
יוֹרְדִים
לוֹפְתִים אֶת צְוֹאֲרֵי,
מוֹשְׁכִים אוֹתִי לְתְהוֹמוֹת.

עוד מעט

תמיד אני צוחקת
תמיד אני בוכה
אתי תמיד בתי החיה ובתי המתה.
כך לאט
בין הקצוות
אובדת לי צלילות הדעת.
עוד מעט
כמו המשגעת של הכפר
אטמן ראשי ברמץ חם של מדורה,
אצרח אל השמים
אל האדמה
לקול צחוקם של ילדים בערב קיץ בגנה הצבורית.

שירי דור שני

ס ♦ צ

דור שני

הורי הִלְכוּ לְעוֹלָמָם
שׁוֹתְקִים.
לְקַחוּ עִמָּם אֶל מַעֲבַה הָאֲדָמָה
אֶת הַתּוֹלְדוֹת
הַיְסוּרִים
אֵימֵי הַמִּלְחָמָה
וּמַחֲנוֹת הַמָּוֶת.
אֲפֹלוּ אֵיךְ קָרָאוּ לָהֶם אֵינִי יוֹדַעַת
לְדוֹדוֹתַי
וּלְדוֹדֵי
בְּנֵי מִשְׁפַּחְתִּי
שֶׁלֹּא זָכִיתִי לְהַפִּיר
לְחַוֹת לְגַעַת
לְאַהֲבָה
בְּחַיֵּיהֶם
שֶׁתַּמּוּ טָרֵם עַת בְּפוֹלִין, רוֹסְיָה...

בְּתִי
הַתְּפוּצָצָה
בְּאֵשׁ.
כְּלֵתָה בְּרִיגָה, בְּחֻטָּף חֲמָרֵי הַנֶּפֶץ.
הִיָּתָה אֵינָנָה.
גְּזוּ
כָּל חִלּוּמוֹתֶיהָ,
תְּקוּוֹתֶיהָ
לֹא תִדַּע עוֹד אֲשֶׁר

צַעַר
חַיִּוּכִים
בְּאֵב
חַיִּים.

כִּי אָנִי נֹתֵרֶתִי
מִיָּמַי בְּלִי חֹפִים.
צָפָה כְּמוֹ בְּאוֹקֵינוֹס מְרַחֵבִי אֵינִן קֶץ רִיקִים וְשׁוֹמְמִים.
עָבַר לִי וְעֵתִיד לִי אֵין.
גְּדוּעִים חַיִּי
אֵינִי יוֹדַעַת אָנָּה אָנִי בְּאֵה.

אמי נשאה עמה את כל החרדות

אמי נשאה עמה את כל החרדות
והעבירה לי אותן.
למרות אהבתה
הוריתה לי אמי גם את הפחד.
הצפייה תמיד לרע מכל.

המנות שפקד אותי הוא הגשמה של הפחדים
אשר נשאה אתה אמי
המנות, הנטישה והבדידות.
זה לא היה נדמה לה.
פקד אותי המנות.
חמס את היקר לי בחיי.
בתי.

רציתי לא לדעת.
לחיות כאלו כאן הכל בסדר.
לחיות
להתחנן
ללדת.
לקוות שהאימה
נותרה שם באירופה, עלתה באש
כלתה בלהבות
נמוגה בעשן.
כלתה עם דודתי
דודי סבי וסבותי
אשר נספו ונאספו אל השמים.

הם פָּחַדוּ, וְדָאִי, אֲנִי יוֹדַעַת שֶׁהֵם פָּחַדוּ לְמוֹת.
הַפְּחַד שֶׁלָּהֶם, הַחֲרָדָה שֶׁחֲלָחְלָה מֵאִשׁ הַמְּשֻׁרְפוֹת אֶל נַשְׁמָתָם
הַפְּחַד שֶׁלָּהֶם מִפְּעָפֵעַ וְנוֹגַע בְּחַיֵּי.

רְצִיתִי לֹא לְדַעַת.
וְגַם הַיּוֹם, אַחֲרֵי שֶׁנִּקְבְּרָה בְּתִי בְּאֲדָמָה
אֲנִי בּוֹחֶרֶת לְהִכְחִישׁ אֶת הָאִימָה.
לְחַיּוֹת כְּאֵלוֹ כִּי כָּאֵן הַכֹּל בְּסֵדֶר.

אֲנִי נִסְחַפֶּת אֶל יָפְיוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, שׁוֹקֵדֶת לְלַקֵּט פְּנִינִים,
אוֹסֶפֶת יָפִי, שֶׁקֵּט, אֲנָשִׁים טוֹבִים בְּאֲמִצֵּעַ הַדְּרָכִים.
וְכֹל הַזְּמַן יוֹדַעַת: הַשְּׁפַע שֶׁל הַטוֹב זֶה רַק כְּאֵלוֹ.
הָרַע יִשְׁנֶה תָּמִיד – הִיָּה הוֹנָה וְיִהְיֶה.
נֹרָא, אִים, וְהוּא מֵאֲחֹרֵי עֵקוֹל הַדְּרָף.
הוּא שָׁם. צוֹפֶה לִי שְׂאֲבוּא. הוּא מְחַכֶּה לִי.
עֲנִין שֶׁל זְמַן, וְהַפְּחָדִים שׁוֹב יִתְגַּשְׁמוּ לְמַשְׁהוֹ אִים, נֹרָא.
וְאִמְתִּי. לֹא מוֹצֵא, לֹא תוֹחֵלֶת.
וְשׁוֹב אֲחֹנָה
אוֹתָם
הַמְּוֹת, הַנְּטִישָׁה וְהַבְּדִידוֹת.

אמי – בין ארץ הדב וארץ התן

אמי נולדה בזמן אשר הצמיח את עלומיה.
גזל את סבתי, סבי, דודי ודודותי.

אמי נצלה בעור שניה,
יתומה ברחוקה.
התגלגלה במחנות.
על פני יבשת נאורה וחסומה
לה לילדה פליטה שעולמה חרב.
בארץ ישראל
היא
שכחה השפיקה בכחה הדל הבל.
הביאה לעולם אותי, אחי,
באלו בלום,
היא לא דברה אף פעם.

וכשאני במסעותי נסעתי בדרךים
חזרתי אל ארצות הדב בחלופי זמנים ומשטרים
אמי שבורת הלב לא באה.
היא לא חזרה אל מחוזות הצער
האבדן של משפחתה.

אמי שמחה במסעותי אל העבר שלה,
חוזרת
אל השרשים שלה שנעקרו
אל אהוביה שנספו.

היא כאן טוֹתָה אֶת החוֹטִים שְׁנַפְרָמוּ,
אֶת רְסִיטֵי הַזְכָּרוֹנוֹת הַפְּכָה לְאָרִיג חַיִּים חֲדָשׁ...

הכותרת שאולה משירת אלכסנדר פן: הדב הרוסי
והתן המזרח תיכוני והעולה החדש הנקרע ביניהם.
אמי נולדה ברוסיה, מינסק. ברחה משם עם פרוץ מלחמת
העולם עם אחותה הצעירה. משפחתה נלקחה
למחנות ההשמדה על ידי הגרמנים.

שירי סוף הדרך

ע ♦ צ

מחשבות אבדניות

המנות מרחף מעל ראשי.
שקוף אבל נוכח.
גדול ממני
צד ביד חונקת את החלומות שלי
את החיוך
ואת הצרף לקוות
שטוב יצמח לי מן היום הבא.

אוהז ולא מרפה.
הוא לא יודע: אין לו חזקה עלי,
אני מחוץ לשליטתו.

אוהז הוא בי ולא מרפה –
ומסבכת בשולי בגדו אני צוחקת,
חומקת,
ומותירה מאחורי את כף ידו שלוחה
אלי.
עדין לא,
אני אומרת לו,
עדין לא.

רוצה קבורת שמים

אני זרה בירושלים.
בתי הצעירה קבורה בעיר בה גרתי פעם.
הורי פרמל מקום מנוחתם.
אני שוכנת על הקר מול המדבר.

כשאמות
על פי דיני דתי יקצה לי
בדל חלקה, שורה, משבצת
בין זרים.
גותי תשלך שם
אלמונית, זרה
כמו חיי כאן
בין אבני ירושלים, בין קוצים,
אבק ותכלת השמים.
זרה
ולא נוגעת בחיים.

אני רוצה קבורת שמים
כמו שם בגבה רב.
מקום שבו יודעים
שאין מאומה אחרי שתם הכל,
ואל הריקנות הזו במהה נפשי.
לתת את הבשר לעוף שמים.
אני רוצה להתפוגג אל האויר כאלו לא באבתי

לא
הייתי
באן.

בטיבט האדמה סלעית, קשה ולעתים קפואה. לכן לא קוברים את המתים, אלא מפרקים את הגופה ונותנים אותה למאכל לעוף השמים.

בבקרִים אֲנִי הוֹלֶכֶת בְּכַרְמִים

בְּבַקְרִים אֲנִי הוֹלֶכֶת בְּכַרְמִים.

שָׁם

בְּרֹאשׁ גְּבֻעָה,

בֵּין הַבְּרוּשִׁים

יֵשׁ בֵּית עֲלָמִין.

הָאֲדָמָה רַכָּה וּמְמַחֶזֶרֶת אֶת הַגּוֹף בַּחֲזָרָה

אֶל הָאָוִיר לְעַנְנִים, לַמַּיִם, לַשָּׁמַיִם.

לֹא רוֹצֵה יוֹתֵר קְבוּרַת שָׁמַיִם.

רוֹצֵה לְחַזֵּר לְאֲדָמָה בְּסוּף יָמַי.

רוֹצֵה לְחַזֵּר אֶל הַחַיִּים, אֶל הַפְּרָחִים,

בְּשָׂרָשִׁים עֲלִים וְגִבְעוּלִים.

לְחַזֵּר אֶל הָעוֹלָם וְלִהְיוֹת בּוֹ חֶלֶק מִן הָאִינְסוּפִי

בְּדֶרֶךְ כָּל אָדָם.

לפני שנים מעטות עברתי להתגורר בכפר תבור.

כאן איני זרה.

שִׁירֵי מַחֲרָה

סג ♦ טז

הלב נמשך לתהומות

הלב נמשך לתהומות
לשקט הנצחי נטול הסבל
אבל
על פני האדמה
זורחת לי השמש בכל בקר מחדש
ומבטיחה
תוחלת
ואולי
בכל זאת
כן
אולי בכל זאת יש עוד טעם
לחיים על פני האדמה.

הִיפִי מִתְפוֹרֵר עִם תּוֹם אֲבִיב

הִיפִי מִתְפוֹרֵר עִם תּוֹם אֲבִיב
וְחֹם הַקִּיץ מְכַלֶּה אֶת הַחַיִּים.
זֶה זְמַן הַמָּוֶת כָּאֵן.
וְצַפְיָה
וְאֲמוֹנָה
שָׁשׁוּב יִפְרַח הַכֹּל.
אֲמוֹנָה תְּמַיְמָה שָׁגַם אֲנִי
עוֹד אֶהְיֶה כָּאֵן
לְחַזוֹת בְּפִלְא.

מן השחקים לים

מן השחקים לים, לאדמה.
ירח, בוכבים מעל
אל תוף שמיכת העננים אני צוללת
מוף לבן ורף, כמו החלומות, ובו קרעים
ים שחר אפל הים שלנו התיכון.

ארצי
מחוז חלומותי האבודים
החדשים
מחוז קברה של ילדתי
מה שהיה
מה שיהיה.
קרעים של נוף בין עננים.

עוד רגע יש לי להסס לנחת
או להמריא אל על
אל השמים.

הכי טוב שאפשר

לעמירם

היא בלבי
והיא איננה.
קיים מאד הכאב.
הולך ובא.
מראה של ילד מעורר אותו.
מראה של נערה.
קרבה בין אם לבת –
בנות ואמהות עוברות בדרך
להן קרבה ולי הכבי.
אני ספוגה בצער
כמו צעיף גדול
שקוף
עוטף אותי
חונק אותי.
כופה עלי לנשם בכח ולדעת –
לא הכל מבטח
יש קצה לאשר.

אני רוצה למות אתה וגם לחיות.
לחיות עם אחותה בתי, עם נכדותי, זו משפחתי.
לחיות עם האהוב באנשים,
האיש שלי.
הוא כאן תמיד כמו עגן, כמו תמרור,
כמו דגל מתנופף אל על.
הוא כאן לומר לי בואי
ונחיה ולא נמות.

נחִיָּה הַכִּי טוֹב שְׂאֲפֹשֶׁר
לְמִרוֹת הַכָּאֵב וְהַגְּעוּגוּעִים.

הַמְּוֵת וְהַשְּׂכּוֹל הֵם כָּאֵן תְּמִיד
בְּצֶד הַטּוֹב.
הֵם נוֹכְחִים בְּחִלּוּמוֹת.
אֲנִי רוֹצֵה לְחַיּוֹת
בְּיַחַד עִם הַצֶּעֶר
הַכִּי טוֹב שְׂאֲפֹשֶׁר.

עמירם סימון, האהוב באנשים,
האיש שלי, בעלי, החבר הכי טוב שלי, נפרד מן החיים בחורף 2013.

אף פעם לא אהיה זקנה

אף פעם לא אהיה זקנה.
מבאן אֶחֶזר לְהִיּוֹת יְלָדָה.
אֶלְבֵּשׁ אָדָם, סָגַל,
פְּרָחִים פְּסִים סְרִטִים וְכַפְתּוּרִים.
אֶהְיֶה כְּמוֹ פְּרַח, כְּמוֹ פְּרִפְרִי.
בְּשִׁלָּל צְבָעִים וְנִיחֻחוֹת אֶטְבִּיעַ אֶת הַצַּעַר
עַד כְּלוֹתוֹ.

אֶנְדֹד, אֶנוּעַ, נוּעַ נוּעַ,
אֶשִׁיר עִם צוּעָנִים בְּדֶרֶךְ.
עִם צִפְרִים אֶמְרִיא מַעְבֵּר לְכָאֵב
גְּבוּהָהּ וּמְנַתְקָהּ
בְּכַחַל שָׁמַיִם אֶתְמוּג
אֶצְלַל אֶל תוֹךְ הַשָּׁמַשׁ
כְּמוֹ שְׁפִירִית שְׁקוּפַת כְּנָפִים.
בְּחִיק הַמַּלְאָכִים אֶחֶזר לְהִיּוֹת צְלוּלָה, קָלָה
בְּחִיק הַמַּלְאָכִים.

אולי בסתיו

מסע אחר שולט כעת בזמן שלי
אני חולמת על ימים בלי פחד מות.
יודעת שאולי כבר לא יבואו לעולם.

לאחרונה זה בא מכל הכוונות.
אני יודעת – זה יהיה הזמן שלי לצאת לכל המסעות.
לתת לכל החלומות מקום.

אולי בסתו
אמצא קצת זמן אחר.

שִׁירֵי מַסָּע

סג ♦ טז

ג'ינס ושתי חולצות טריקו

ג'ינס ושתי חולצות טריקו אני נוסעת.

לא יודעת

עד מתי

ומה יהיה

ואיפה ומתי.

נוסעת אל החפש.

נוסעת למקום רחוק.

נוטשת את הודאות.

קלה

ללא משא

כאב וצער.

בתרמילי

רק חלומות.

אני בחרתי במסע

זה רק חלום, אני יודעת.
המסעות, הרכבות, המטוסים
והחיים
מעבר לגבולות המציאות.
בלי שום דבר קובע גורלות.

אני יודעת המסע הוא רק חלום
אך לי הוא השגרה.

בחרתי בחלום
איני רוצה לחיות במציאות.
היא מסכנת לי קשה כואבת
מרגיזה הולמת בי מכה עד פלות כחי.
בחרתי בחלום.
בחרתי להיות שרויה ביפי
ללקט פנינים, מראות ומפגשים.
הכל
עשיר בטעמים
וחיש חולף ומפנה מקום
לבא.
זה רק חלום.
אז מה?

אני
אני בחרתי בחלום.

אני יודעת

אני יודעת
אלה מותרות.
הכל שלי
הזמן שלי
הכסף שהקצבתי למסע – שלי.
הענג לשוטט – שלי.
הפשיה
ומתענגות
מתבוננת
מלקטת
פתויים
מראות
המדה וכן
ויפי.

והלאה
עוד ועוד.

הכל שלי
הזמן
הענג
זו העיר רבת הנפלאות, הכפר, הטבע,
העולם גדול.

שלי.

לבד בדרך

חיים של אנשים זרים
חולפים מולי
ולא נוגעים בי.
עגולי חיים נושקים למסעי
ברח
קול
וצבע וצורה
נעים בשלהם חולפים מולי כאלו לא הייתי.

בסין

בְּסִין
בְּתוֹךְ בּוּעָה
שְׁקוּפָה
נוֹגַעַת לֹא נוֹגַעַת
בְּרִיחוֹת
בְּכֹאבִים
בְּיָפִי
בְּזוּעָה
בְּמַצִּיאוֹת שֶׁל הָאֵבֶר
הַהֶלֶךְ
הַיְהוֹפֵן
סוֹחֵר הַבְּהֵמוֹת
סוֹחֵר נָשִׁים
זוֹנָה
קִבְצָן
עֲשִׂיר מְפֹלֵג
וּילְדוֹת נוֹגַעוֹת בִּי, בְּזָרָה,
קוֹלְטוֹת נִיחוּחַ מְרַחֲקִים
תוֹהוֹת
מִי הָאִשָּׁה הַזֹּאת שְׁמִתְבוֹנֶנֶת בְּשִׁתְיָקָה בְּכֹל
וּפְקִיד הַקְּבָלָה
הוּא מְחַיֵּךְ אֵלַי בְּבִקְרִי,
מְצַפֶּה לְתֵשֶׁר.
מְחַיֵּךְ,
מוֹדֶה וְקוֹדֵ.
אֶהְבֶּה קְנוּיָהּ שֶׁל רְגַע.

בדרכים אני צוענייה עם ורד

בְּדַרְכִּים אָנִי צוֹעֲנִיָּה עִם וָרֵד
כִּף אָנִי אוֹהֶבֶת אֶת עֲצָמִי
בְּלִי הַשְּׂוֹאוֹת.
חִיָּה אֶת עֲצָמִי בְּכָל דָּקָה
בְּלִי מַחְשְׁבוֹת עַל מַה שָּׁאִין
וְלֹא יִהְיֶה לִי לְעוֹלָם.
אִין עוֹלָם שְׁמַנְתָּב אוֹתִי בְּמַסְלוּלִים קְבוּעִים מְרֹאֵשׁ
כְּמוֹ טִיל מְנַחֶה לַמְטָרָה
לְהַתְרַסְקוֹת.
בְּדַרְכִּים אָנִי צוֹעֲנִיָּה עִם וָרֵד
אֲשֶׁת הָעוֹלָם,
אֶחָת וַיְחִידָהּ.
בְּדַרְכִּים אָנִי פֶרֶפֶר חֶפְשִׁי
טוֹעֲמַת וְחוּוָה,
אוֹסֶפֶת אֶל חִיקִי רַק טוֹב.
חֲדָשׁוֹת לְבָקָרִים מִתְחַלְּפִים לִי הַמְרֹאוֹת.
מְרַחֲבִים סְבִיבִי
וְאִינִי שׁוֹקֶעֶת
הָאִוִיר נָקִי מִחֲבוּטִים
וְדֹאָגוֹת לְטוֹחַ אֶרֶץ וּמַה יִּהְיֶה
הַכֹּל כָּאֵן לְרִצּוֹנִי.
בְּדַרְכִּים הַנּוֹף אִינּוֹ קְבוּעַ
וְאִינִי יוֹשֶׁבֶת אֶרְכוֹת.
אָנִי הוֹלֶכֶת בְּדַרְכִּים
קְלָה, נוֹשְׁמַת, לֹא כְּבוֹלָה, לֹא מַחֲיֶבֶת
הוֹלֶכֶת בְּדַרְכִּים גּוֹפִי גְּמִישׁ וְקַל

בְּתַנּוּעָה אָנִי בּוֹטַחַת וְצוֹלַחַת עוֹד וְעוֹד מֵרָחֵב וְזָמַן
מִתְאַהֲבַת שׁוֹב בִּיפִי שְׁחוֹלֵף עוֹבֵר לוֹ מוֹל פְּנֵי בְּלִי שׁוֹב.
הִטְבַּע וְהָעִיר יָפִים לִי.
לֹא יוֹדַעַת תַּחֲרוֹת רְכוּשָׁנוֹת וְתוֹבְעָנוֹת.
אֵין לִי צַפִּיּוֹת
רַק תַּחֲוִשֵׁת רַחוּף בְּלִי הַתְּחַבְּרוֹת
לְשׁוֹם מִשְׁקַלֶּת שְׁמוֹשְׁכַת אֶת רַגְלִי לְתַהוֹמוֹת.

דרך חדשה

חיי ספוגים כאב.
אני רוצה להיות ספוגה באהבה
ושקט.
הולכת למקום אחר
נפרדת מן החלומות
שנסדקו.

כותבת את דפי ספור חיי מהתחלה.
בכתב אחר,
שפה שלא מוכרת לי.
של אהבה
לי.

סדר השירים

7 . . . . . מסע אישי

לחיות עם הכאב

11 . . . . . שברי חלומותיי
12 . . . . . במקום
13 . . . . . כובע תכלת
14 . . . . . בים שחור של בכי
15 . . . . . הכאב שלי
16 . . . . . טסה לשמים
17 . . . . . זו הכמיהה לחלומי
18 . . . . . לא אל האושר
19 . . . . . לי אין מילים
20 . . . . . הצער הוא בכול, יעל
22 . . . . . עוד לא ביכיתי את בתי
23 . . . . . קוים מקבילים
24 . . . . . עוד מעט

שירי דור שני

27 . . . . . דור שני
29 . . . . . אמני נשאה עמה את כל החרדות
31 . . . . . אמני – בין ארץ הדב וארץ התן

שירי סוף הדרך

- 35 . . . . . מחשבות אבדניות
36 . . . . . רוצה קבורת שמים
38 . . . . . בבקרים אני הולכת בכרמים

שירי מחר

- 41 . . . . . הלב נמשך לתהומות
42 . . . . . היופי מתפורר עם תום אביב
43 . . . . . מן השחקים לים
44 . . . . . הכי טוב שאפשר
46 . . . . . אני אף פעם לא אהיה זקנה
47 . . . . . אולי בסתיו

שירי מסע

- 51 . . . . . ג'ינס ושתי חולצות טריקו – אני נוסעת
52 . . . . . אני בחרתי במסע
53 . . . . . אני יודעת, אלה מותרות
54 . . . . . לבר בדרך
55 . . . . . בסין
56 . . . . . בדרכים אני צוענייה עם ורד

59 . . . . . דרך חדשה

